

ESMUC

JULIOL-AGOST 2006
NÚMERO 8-9

ESCOLA
SUPERIOR
DE MÚSICA DE
CATALUNYA

Escola Superior de Música de Catalunya

Final de curs a l'ESMUC

**Els
alumnes
presenten
més de
cent vint
projectes
finals**

**L'Ensemble
Vince Mendoza,
al Festival
de *Jazz*
de Granollers**

ACTUALITAT

Nova convocatòria del Premi Internacional Joan Guinjoan per a joves compositors

El Departament de Teoria i Composició de l'ESMUC convoca una nova edició del **Premi Internacional Joan Guinjoan per a joves compositors** amb la voluntat d'estimular i donar suport a la creació actual entre les noves generacions d'autors, com també facilitar l'estrena i la divulgació de les obres guardonades. Entre els objectius del premi també hi ha establir un marc per a la creació de noves obres en una diversitat de tendències, estils i formacions instrumentals i impulsar Catalunya com a promotora de cultura i creacions musicals. El concurs està obert a creadors de totes les nacionalitats que no superin els 35 anys el dia 1 de juny de 2006. L'obra, de factura contemporània, ha de tenir una durada entre deu i quinze minuts i ha d'estar escrita per a una formació lliure entre sis i quinze instruments, amb o sense mitjans electrònics, escollits entre els instruments propis de l'orquestra, el piano, l'acordió, la guitarra, els instruments propis del jazz –guitarra, baix i teclats elèctrics–, els instruments de la cobla, i els ins-

Joan Guinjoan
per a Joves Compositors

Joan Guinjoan
for Young Composers

Joan Guinjoan
para Jóvenes Compositores

Joan Guinjoan
pour Jeunes Compositeurs

El dia 30 de novembre de 2006 és la data límit per a la presentació d'obres a concurs

truments de la música antiga que es detallen tot seguit: clavicèmbal, flauta de bec, viola de gamba, corneta, sacabutx, fagots històrics i instruments de corda polsada. No podrà haver-hi més de dos instruments iguals, excepte en el cas de violins (màxim 10), violes i violoncel·ls (màxim 4). L'obra guardonada serà estrenada per estudiants de l'Escola Superior de Música de Catalunya i amb la possibilitat de ser enregistrada i editada en disc per la mateixa Escola, que tindrà els drets d'edició i difusió de l'obra guanyadora en partitura, CD o qualsevol altre format. La dotació del premi és de 3.000 euros i la data límit per a la presentació de les partitures és el 30 de novembre de 2006. Per a més informació: <www.esmuc.net/departaments/composicio>

Càsting a l'ESMUC

Una desena d'estudiants van participar en el càsting realitzat per la companyia Gataro amb motiu del muntatge teatral *Píram i Tisbe*, "desastre líric a quatre veus, piano, violí i Theremin", a partir d'una obra de William Shakespeare.

Amb música de Benjamin Britten, direcció de Víctor Álvaro i direcció musical de l'alumne de l'Escola Pau Baiges, l'obra és una coproducció de Gataro i el Festival Shakespea-

re de Santa Susanna (Maresme), dirigit per Paco Azorín, en què col·labora el Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya i l'Escola Superior de Música de Catalunya.

Després de la bona acceptació del muntatge titulat *Suite bufa*, també realitzat per Gataro, la companyia vol continuar apostant per la unió del llenguatge líric amb el teatre poètic i visual. En aquest sentit, a partir d'un fragment d'*El somni d'una nit d'estiu*, amb música de Britten, la companyia crea una comèdia operística de petit format en la qual quatre intèrprets i dos músics en directe es converteixen en els encarregats de representar la faula de Píram i Tisbe. Només la dificultat derivada d'aquesta comtessa convertirà la història en comèdia. *Píram i Tisbe* es representarà els dies 22 i 25 de juliol a la Masia Can Ratés, seu del Festival.

L'Ensemble Vince Mendoza, al Festival de Jazz de Granollers

L'Ensemble Vince Mendoza, format per alumnes de l'Escola i dirigit pel professor **Lluís Vidal**, va participar en la darrera edició del **Festival de Jazz de Granollers** amb un concert celebrat el dimecres, 7 de juny, a les 20 hores, al Teatre Auditori de la població. Aquest conjunt (integrat pels alumnes: Inés Musso, Iker Rey, Sara Hernández, Maria Josep Fusté, Joan Camps, Marina Vallet, Julián Sánchez, Oriol Ferre, Alfredo López Castro, Roc Sala, Manuel Kravovickas, Guillem Arnedo, Noemí Rubio, Àngela Llinares,

Diana Franov i Javier Tuñon) és un dels que configuren l'assignatura Conjunt instrumental, corresponent al segon quadrimestre 2005-06 de l'Escola Superior de Música de Catalunya, i destaca pel treball d'un repertori ampli que aposta per la barreja d'estils, gràcies a la unió d'alumnes provinents de l'àmbit del jazz amb d'altres vinculats a l'estudi de la música clàssica. El concert del conjunt Vince Mendoza va incloure la interpretació d'obres com *Esperança*, *Elder Wings*, *Riff (part VII)*, *Say we did* i *Barcelona*, entre d'altres.

Els estudiants de l'ESMUC presenten més de cent vint projectes finals

A les portes de llicenciar la segona promoció d'estudiants, l'Escola Superior de Música de Catalunya ha concentrat durant els mesos de maig i juny bona part de les presentacions i defenses dels projectes finals de més de cent vint estudiants de totes les titulacions de l'Escola (música clàssica i contemporània, jazz i música moderna, música antiga, música tradicional, teoria i composició, direcció, musicologia, pedagogia, sonologia i promoció i gestió). Les aules de l'ESMUC, com també la Sala Polivalent de l'Auditori han servit de marc a bona part dels projectes, que també s'han presentat en espais com la Biblioteca de Catalunya, la Cova del Drac, la capella de Santa Àgata, etc., juntament amb altres sales de concerts de fora de la capital catalana.

Epson guardona la tesi doctoral de la professora Emilia Gómez

Tonal Description of Music Audio Signals, aquest és el nom de la tesi doctoral de la professora **Emilia Gómez Gutiérrez**, del Departament de Sonologia de l'ESMUC, que ha obtingut el segon premi Rosina Ribalta atorgat per la Fundació EPSON "als millors projectes de tesi doctoral en l'àmbit de les tecnologies de la informació i les comunicacions". Basant-se en la "qualitat i la planificació dels projectes, l'interès social i científic del seu plantejament, així com els mèrits del candidat", el jurat va decidir concedir aquest premi a la professora Gómez per unanimitat.

Més Premis

L'estudiant **Marc Timon** (Teoria i composició) ha resultat finalista de la dissetena edició del certamen La Sardana de l'Any, que convoca la Federació Sardanista de Catalunya. Timon, que destaca com una de les veus més interessants de la nova música per a cobla, va obtenir aquest reconeixement amb la sardana *Ningú és profeta a la seva terra*. Amb tot, el jove compositor va aconseguir situar altres títols entre els preferits del públic durant les diverses eliminatòries del concurs.

El també estudiant de l'ESMUC **Guillem Ramiro i Gandia** (Teoria i composició) ha estat guardonat amb el segon premi de composició per a dolçaina i piano Ciutat d'Algemés, en el marc de la segona edició de l'Aplec de Cultura d'Arrel Tradicional que se celebra a la localitat d'Algemés.

L'obra coral harmonització del *Testament d'Amèlia*, de l'estudiant **Xalom Cucurella Vidal**, ha estat premiada en una de les sis modalitats dels Premis Catalunya de Composició Coral 2006, convocats per la Federació Catalana d'Entitats Corals. L'obra s'editarà en una de les seves publicacions de cançoners, i s'enregistrarà per al CD dels premis.

Les professions de la música

per IMMA GRIMALT

La música, des del punt de vista professional, és una activitat col·lectiva en què no tothom participa de la mateixa manera. Uns cobren per fer-ne i altres paguen per sentir-ne.

Antigament (i encara avui en algunes zones rurals) la música s'utilitzava com un mitjà d'expressió o comunicació, amb el qual cadascú actuava segons les seves capacitats i habilitats personals. De tots és sabut que, temps enre, la gent cantava mentre treballava, per això hi ha tantes cançons relacionades amb els oficis. Les mares també cantaven mentre feien les feines de casa i es comunicaven amb els fills per mitjà del cant.

Tot i que a casa nostra cada dia és més estrany, encara hi ha alguns pobles on els habitants es reuneixen per celebrar algun esdeveniment, i cadascun aporta allò que sap fer: un explica rondalles, un altre canta, un altre toca l'acordió, el violí, la guitarra...

Així doncs, la música deixa de tenir aquest caire participatiu i de lleure i passa a ser una activitat professional en el moment en què es percep una remuneració per fer música. El músic s'ha especialitzat en una feina aparentment «improductiva», que es pot considerar del sector terciari: un servei a la societat. La música aporta als qui l'escolten plaer, gaudi, benestar, satisfacció, realització personal... Podríem trobar-hi moltes altres virtuts, però les resumirem en aquella màxima de Friedrich Nietzsche que deia: «La vida, sense música, seria un error.»

Tot i això, com que la música és prescindible per a la societat, el fet que el músic pugui viure de la seva feina depèn de l'estat de l'economia del país. Si en un país hi ha músics professionals, podem deduir que aquest, en termes econòmics, té excedents.

Normalment associem la professió de músic amb la d'interpret, però la realitat és que la majoria de músics no es guanyen la vida exclusivament amb la interpretació, sinó desenvolupant altres professions relacionades amb la música. Pocs són els grans solistes que no

s'han dedicat a l'ensenyament en un moment o altre de la seva vida, ja sigui per necessitat econòmica, ja sigui per un impuls pedagògic o de perpetuació: una necessitat interna de transmetre els seus coneixements i la seva manera de viure la música als músics del futur.

La realitat és que el mercat laboral dels intèrprets és tan petit que no pot donar cabuda a tots els estudiants que obtenen la titulació superior: tenim més oferta que demanda, sobretot si tenim en compte que el mercat laboral no es limita al nostre país, sinó que té un abast mundial. El llenguatge de la música no té fronteres. En qualsevol oposició per a una plaça de trompa o de contrabaix en alguna orquestra espanyola, el percentatge d'aspirants estrangers pot superar amb escreix el nombre d'aspirants locals. El músic viatja per fer oposicions a orquestres diferents, i canvia sovint el seu lloc de residència.

En aquest article voldria oferir una perspectiva diferent de la professió de músic.

La majoria d'estudiants de música que acaben els estudis, influenciats possiblement pels seus mestres i per la mateixa societat, pensen que si fan l'esforç d'estudiar un instrument, com ara el piano, amb tot el que això comporta —pensem que les persones que comencen a estudiar música als vuit anys amb sort acaben als vint-i-dos—, és perquè els agrada molt i tenen qualitats musicals. Per tant, volen ser concertistes. El mateix passa amb els estudiants d'instru-

ments de corda o de vent; l'objectiu professional acostuma a ser tocar en una orquestra.

Aquesta immediatesa a l'hora de relacionar els estudis amb la feina potser s'hauria de replantejar ja abans de començar els estudis superiors.

Si tenim en compte el que passa en altres països europeus i posem com a exemples Suècia i Suïssa, veurem que l'índex de població que estudia en escoles de música és del 3,5%, mentre que a Espanya és del 0,4%. D'entrada, sembla estrany que en un país on hi ha un índex tan baix d'estudiants de música encara faltin llocs de treball per als músics professionals.

L'explicació la trobem en el plantejament que es fa al nostre país dels estudis musicals. En general, a la resta d'Europa s'estudia música sense l'objectiu de ser músic professional, perquè hi ha moltes opcions per poder aprofundir i gaudir amb la música, per mitjà de les nombroses petites orquestres d'aficionats: la gent es troba als vespres per fer música de cambra, com una afició més. Només els millors s'hi dediquen professionalment. A casa nostra no tenim cap mena de tradició de música *amateur* en l'àmbit instrumental, per tant, l'alumne que estudia un instrument arriba a un cert punt en què s'ha de plantejar o bé deixar de tocar o bé dedicar-s'hi professionalment, perquè no hi ha un terme intermedi. Això fa que hi hagi un índex elevat d'alumnes amb estudis superiors de música i, consegüentment, un índex elevat de frustració laboral.

A Catalunya sí que tenim, en canvi, una llarga tradició de música coral *amateur*. Tenim bons cors formats per professionals liberals, mestres i persones amb inquietuds musicals, que quan acaben la seva jornada laboral dediquen unes hores a cantar, de la mateixa manera que a Suïssa les dediquen a tocar.

En l'època de Bach o Händel, ser músic volia dir ser compositor, intèrpret, director, empresari... tot alhora. Avui dia la situació ha canviat molt, i hi ha professionals especialitzats per a cadascuna de les distintes facetes del músic, de la mateixa manera que pas-

El mercat laboral dels intèrprets és tan petit que no pot donar cabuda a tots els estudiants que obtenen la titulació superior: hi ha més oferta que demanda.

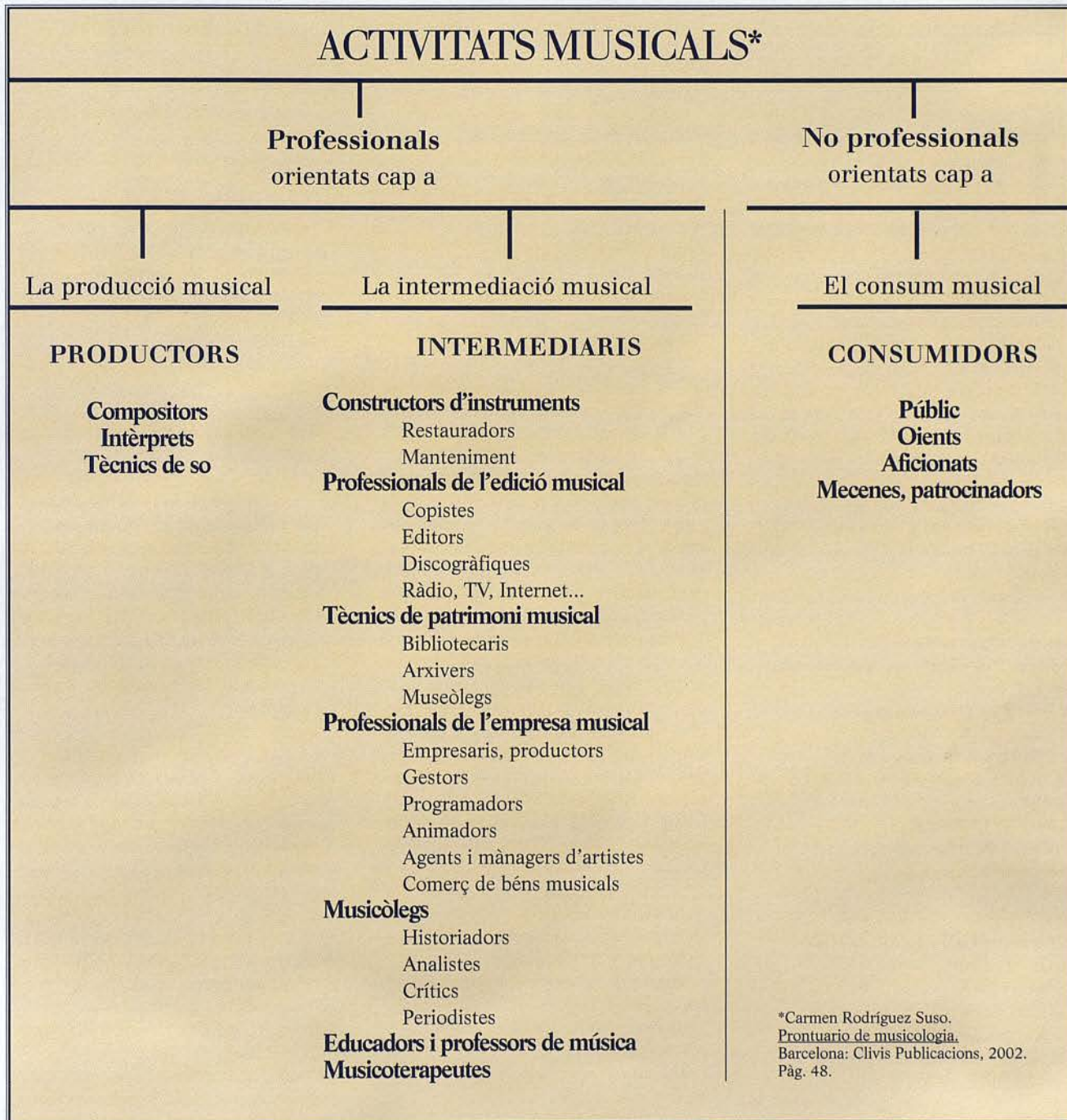
sa amb altres professions, com la de metge, advocat o arquitecte.

A continuació compararem dos punts de vista sobre les professions de la música: d'una banda, la visió d'una musicòloga espanyola, i de l'altra, la classificació que en fa el Centre Nacional d'Acció Musical de París.

La musicòloga Carmen Rodríguez Suso, en el seu llibre *Prontuario de musicología* (2002) apunta que tot i que normalment es coneixen només els intèrprets de la música, sobretot la moderna, hem de tenir en compte que sense el compositor no hi hauria intèrpret, ni tampoc sense tècnic de so, ni sense

moltes altres professions.

Per tant, la música és una activitat social que es construeix gràcies a moltes persones: és una feina col·lectiva. Això porta a dividir l'experiència musical en professional i no professional, i a classificar la primera en els diversos oficis especialitzats.

Compositors: antigament eren també intèrprets, que escrivien per poder-se lluir millor. Actualment tenim compositors de musicals, per al cinema, per a audiovisuals, simfònics, contemporanis, de jazz...

Intèrprets: cantants, instrumentistes, directors.

Tècnics de so: es tracta d'una professió que neix en el segle XX, amb les

noves tecnologies.

Constructors d'instruments: artesans, artistes, orgueners ambulants... Fabriquen a mà instruments de gran qualitat. Els músics saben que aquesta qualitat pot millorar molt la seva interpretació. Per exemple, l'Orquestra Filharmònica de Viena té el mateix luthier per a tots els instruments de corda, i d'aquesta manera aconsegueix un

so més homogeni.

Professionals de l'edició musical: la música no es compra, es lloga cada vegada que s'interpreta, de tal manera que tant els editors com els compositors en puguin rebre beneficis justos. Foren Verdi i el seu editor, Ricordi, els qui van instaurar aquest sistema.

Tècnics de patrimoni musical: gestionen i ajuden el musicòleg. Desenvol-

lupen la seva tasca en arxius, biblioteques, fonoteques, museus, centres de documentació, etc.

Empresaris: contracten i gestionen els aspectes financers. L'ofici apareix en el segle XVII, amb la figura de l'empresari d'òpera, que era un negoci d'alt risc. Els productors són els que cerquen i aconsegueixen els diners per finançar un espectacle, l'enregistrament d'un disc, etc. Els agents, representants i mà-

nagers s'associen amb un artista o grup i reben un percentatge dels seus guanys a canvi de promocionar-los, aconseguir-los actuacions, etc. De vegades arriben a ser tant o més importants que els mateixos intèrprets; per exemple, la mort del mànager dels Beatles va suposar el principi de la fi del grup.

Musicòlegs, incloent-hi historiadors, periodistes, crítics i analistes.

Educadors i professors de música,

tant els d'escoles de música com els d'ensenyaments obligatoris.

Musicoterapeutes: utilitzen la música com a teràpia per millorar la salut física i mental dels pacients.

Mecenes patrocinadors: ofereixen protecció al músic. Obtenen prestigi davant de la societat.

Públic i oients: el públic paga per assistir als concerts i els oients escolten música al carrer, a l'església, etc.

Totes les altres professions de la música, a més de la d'intèrpret, són imprescindibles per dur a terme les actuacions. Els músics de *pop* i de rock ho tenen molt clar, possiblement a causa de la magnitud que poden tenir els seus concerts. En canvi, els músics del món clàssic no ho veuen de la mateixa manera.

El CENAM (Centre Nacional d'Acció Musical de París) va publicar, el 1993, un llibre titulat *Els oficis de la música*, una mena de guia dels oficis relacionats amb aquesta activitat. Se n'hi fa una divisió en quatre grans apartats:

Ensenyament i recerca:

Professors i directors d'escoles de música.
Músics que intervenen en el medi escolar.
Professors d'escola.
Mestres formadors en educació musical.
Professors d'educació musical i de cant coral.
Animadors socioculturals.
Consellers d'educació popular i de joventut.
Animadors musicals.
Professors d'educació sociocultural.
Investigadors.

Interpretació i composició:

Instrumentistes.
Cantants lírics.
Coristes lírics.
Directors de cor.
Cantants i coristes de varietats.
Compositors, arranjadors.

Fabricants de sons:

Luthiers, arqueters.
Fabricants de pianos.
Fabricants d'orgues.
Fabricants artesanals i industrials.
Experts.
Copistes.
Tècnics de so.
Editors gràfics i fonogràfics.

Al servei de la música:

Bibliotecaris.

Venedors de discs, llibreters.
Periodistes especialitzats.
Especialistes de premsa.
Productors de ràdio i televisió.
Agents artístics.
Empresaris d'espectacles.
Administradors d'orquestra.
Gestors d'empreses culturals.
Inspectors.
Terapeutes musicals.

Si observem les dues classificacions, veurem que les diferències són notables. La musicòloga espanyola, per exemple, inclou els tècnics de so en el mateix grup que els compositors i intèrprets, i els musicòlegs en el grup d'intermediaris. Per la seva banda, l'associació francesa situa els tècnics al costat dels fabricants de sons, i els musicòlegs al grup d'ensenyament i recerca.

Personalment, no entraria a discutir aquestes classificacions, sinó que m'inclino més cap a la visió de l'associació americana MENC (National Association for Music Education), perquè no classifica, sinó que es limita a ordenar alfabèticament les professions. Moltes són noves, sobretot enteses com a professió i no com a tasques que es fan «per amor a l'art» o implícites en altres feines:

Music careers

attorney, music business
community arts manager
community development specialist
composer
composer, educational
conductor
critic, music
editor, film music
editor, music
editor, music magazine/book
ethnomusicologist
instrument designer
instrument repairperson
instrument sales representative
instrumentalist, classical music
instrumentalist, pop/rock/jazz
librarian, music
performing arts administrator
publisher, music
recording engineer
recreation arts coordinator

retail music sales
sacred music musician
synthesist
supervisor/administrator, music
teacher, college/university music
teacher, elementary/secondary music
teacher, public school music
teacher, studio/private
therapist, music
video music careers
vocalist, pop/rock/jazz

Per concloure, m'agradaria posar èmfasi en tres punts:

-Falten experts en música per desenvolupar moltes professions (advocats especialitzats en música, productors artístics, mànagers, representants, productors de ràdio i televisió...), algunes de les quals, actualment, les duen a terme persones sense una formació musical. Possiblement en un futur, si hi ha professionals especialitzats, el nivell serà superior.

-A Catalunya manquen algunes professions que ja existeixen en altres països, com ara «discotecaris» o especialistes en música comunitària o social. És molt possible que d'aquí a poc temps tinguem necessitat d'algunes d'aquestes professions.

-L'ESMUC ha obert una nova via de professionalització. Pel fet d'haver reconegut nou especialitzacions en els estudis superiors musicals (composició i direcció, música clàssica i contemporània, jazz i música moderna, música tradicional, musicologia, sonologia, pedagogia, música antiga i promoció i gestió), l'Escola està oferint als estudiants un ventall molt més ampli de sortides professionals que el que hi havia abans de la seva creació.

*Imma Grimalt és directora de desenvolupament del Consorci de l'Auditori i professora del Departament de Promoció i Gestió de l'ESMUC.
imma.grimalt@esmuc.net*

Cursos de formació continuada, d'especialització i postgrau* 2006-2007

(*postgraus de titulació pròpia)

CURSOS DE FORMACIÓ CONTINUADA

Curs d'instruments de la música clàssica i contemporània

- 20 hores.
- Flauta, oboè, clarinet, fagot, trompa, trompeta, trombó, tuba, percussió, violí, viola, violoncel, contrabaix, saxòfon/acordió, cant, guitarra, piano, orgue.
- Professorat: especialistes de cada instrument, professors de l'ESMUC.

Curs d'instruments de la música antiga

- 20 hores.
- Arpa històrica, baix continu, cant històric, clarinet històric, clavicèmbal, contrabaix històric, corneta, fagot històric, flauta de bec, instruments de corda polsada, oboè històric, percussió històrica, pianoforte, sacabutx, traverso, trompa natural, trompeta històrica, viola de gamba, violí/viola històrics, violoncel històric.
- Professorat: especialistes de cada instrument, professors de l'ESMUC.

CURSOS D'ESPECIALITZACIÓ

Direcció d'orquestra

- 157 hores.
- Professor: Salvador Mas.

Interpretació de repertori francès del piano

- 157 hores.
- Professor: Josep M. Colom.

Composició

- 120 hores.
- Professorat: Arnau Bataller, Gabriel Brncic, Agustí Charles, Feliu Gasull, Albert Guinovart, Carles Guinovart, Christophe Havel, Luis Naón, Eduard Resina, Bernat Vivancos.

Tecnologia musical

- 432 hores (2 anys acadèmics).
- Professorat principal: Ferran Conangla, Enric Giné.

Música i computació

- 675 hores.
- Professorat: Bernhard Bleibinger, Pere Casulleras, Josep M. Comajuncosas, Enric Giné, Enric Guaus, Emilia Gómez, Perfecto Herrera, Rubén López Cano, Silvia Martínez, Thomas Noll. Resta de professorat col·laborador en les diverses especialitats, per determinar.

CURSOS DE POSTGRAU

(postgraus de titulació pròpia)

Acompanyament al piano

- 90 hores.
- Professorat: Alan Branch, Tim Lissimore, Béatrice Martin, Enrique Ricci, Arthur Schoonderwoerd.

Composició de bandes sonores i música per a mitjans audiovisuals

- 285 hores.
- Professorat: Arnau Bataller, Lluís Vergés, Albert Guinovart, Ferran Conangla, Joaquim Rabasseda, Bernat Vivancos i altres professors convidats especialistes en els diversos gèneres i elements que integren la temàtica del programa.

Creació musical amb mitjans informàtics

- 285 hores.
- Professorat: Gabriel Brncic, Christophe Havel, Luis Naón, Eduard Resina, Josep M. Comajuncosas, Ferran Conangla.

Didàctica de l'instrument de la música clàssica i contemporània

- 281 hores.
- Professorat: **Instrumentals:** Joan Arnau, Elisenda Carrasco, Santi Figueres, Albert Gumí, Carles Julià, Xavier Puertas, Josep Lluís Puig, Eulàlia Subirà. **No instrumentals:** Raimon Àvila, Margarida Barbal, Javier Duque, Ignasi Gómez, Wolfgang Hartmann, Vika Kleiman, Pepita Jorba, Ester Momblant, Mireia Mora, Marisa Pérez.

Didàctica de l'instrument del jazz o la música moderna

- 290 hores.
- Professorat: **Instrumental i veu:** Alfons Carrascosa, Joaquín Chacón, Zé Eduardo, Ana Finger, Chris Kase, Jo Krause, Iñaki Salvador. **No instrumentals:** Raimon Àvila, Margarida Barbal, Javier Duque, Ignasi Gómez, Vika Kleiman, Pepita Jorba, Ester Momblant, Joan Munné, Mireia Mora, Vicenç Solsona.

Informació i atenció al públic:*

- De dilluns a divendres no festius, d'11 a 13 h (de l'1 juliol al 15 setembre, de 9 a 14 h)
- Per telèfon: (+34) 933 523 011, extensió 1175.
- Personalment, a la Secretaria de l'ESMUC.
- Per correu electrònic, a: info.postgraus@esmuc.net.
- Al web: www.esmuc.net/postgraus/index.htm.
- * Durant el mes d'agost no hi haurà atenció al públic ni respostes a missatges de correu electrònic.

Terminis

- Preinscripció:
- 1 a 21 de juliol de 2006: només preinscripció *online*.
- 21, 22, 23 de juliol de 2006: presencial, a les oficines de l'ESMUC.
- Resolució preinscripcions acceptades:
- 27 de juliol de 2006 (al web i al tauler d'anuncis de l'ESMUC).
- Audicions/entrevistes:
- 4 a 8 de setembre de 2006 (presencial, a l'ESMUC).
- Matriculació:
- 12 a 15 de setembre de 2006 (presencial, a l'ESMUC).

22è CURS DE MÚSICA ANTIGA A CATALUNYA

Sant Feliu de Guíxols, del 22 al 28 d'agost de 2006.
Organitzat per la Fundació Centre Internacional de Música Antiga, en col·laboració amb l'Escola Superior de Música de Catalunya

Orient-Occident

L'art de la improvisació en la música antiga i les tradicions orals 1200-1750.

Professorat: Montserrat Figueras, Manfredo Kraemer, Jordi Savall, Pierre Hamon, Marcello Gatti, Jean-Pierre Canihac, Daniel Lassalle, Josep Borràs, Pedro Estevan, Andrew Lawrence-King, Rolf Lislevand, Xavier Díaz-Latorre, Luca Guglielmi(?), Guiliana Retali.

Classes magistrals: Kayhan Kalhor, Dmitri Psonis, Driss El Maloumi.

Seminari d'improvisació: Pierre Hamon, Andrew Lawrence-King, Rolf Lislevand.

Per a més informació i inscripcions: Fundació CIMA.

Camí de la Font, 2. 08193 Bellaterra
Tel. 93 594 47 60 / Fax. 93 580 56 06
Per correu electrònic, a: info@fundaciocima.org.
Al web: www.fundaciocima.org

Per consultar totes les activitats: www.esmuc.net

ESCOLA
SUPERIOR
DE MÚSICA
DE CATALUNYA

Padilla, 155 - Edifici L'Auditori
08013 Barcelona
Tel.: (+34) 933 523 011
Fax: (+34) 933 497 108
A/e: info@esmuc.net
Internet: www.esmuc.net

Enric Guaus

Professor del Departament de Sonologia, encapçala el projecte Harmos

“Harmos serà un material de referència pedagògica”

Enric Guaus és professor de l'Escola d'ençà que es va crear –actualment hi imparteix diverses assignatures adscrites al Departament de Sonologia. Enginyer de formació i sonòleg de vocació, Guaus treballa en l'articulació d'una tesi doctoral sobre la classificació automàtica de gèneres musicals. El seu darrer cavall de batalla ha estat un projecte ambiciós: Harmos.

per RUT MARTÍNEZ

–Per als neòfits... Què és Harmos?

–És un projecte finançat per la Unió Europea i coordinat per la Fundació Albéniz destinat a preservar el llegat de les classes magistrals dels considerats “grans mestres” de la música: des de Teresa Berganza a Natalia Gutman, passant per Tom Krause, Lorin Maazel o Andrés Schiff, entre molts d'altres.

–Com hi participa, l'ESMUC?

–El projecte té una part estrictament tecnològica i una altra de continguts que necessita proveïdors; és a dir, els qui aporten els continguts de les classes magistrals. L'ESMUC, juntament amb l'Associació Europea de Conservatoris i els conservatoris de Lituània, Brussel·les, Stuttgart, el Royal College of Music de Londres i l'Escola Superior de Música i Arts de Porto, ha actuat com a proveïdor durant els dos anys de durada d'aquest projecte –de març de 2004 a març de 2006.

–I què ha implicat “proveir de continguts” aquest projecte?

–En realitat, podem distingir-hi tres fases. La primera, de tria i habilitació d'equips, espais –configuració que va tenir lloc coincidint amb el canvi d'edifici de l'Escola. Aquesta part va implicar el treball directe amb l'oficina d'audiovisuais.

La segona de les fases va incloure l'enregistrament de les classes magistrals d'alguns professors –coordinats per Ignasi Gómez– i, per últim, la tercera part del projecte va consistir en la segmentació, l'etiquetatge manual i la notació musicològica de les classes, tot incorporant-hi alguns avenços tecnològics del Grup de Tecnologia Musical de la UPF, també soci del projecte. En total, Harmos ofereix un total de set-centes cinquanta hores de classes magistrals inicialment d'accés lliure.

–Quines són, les classes magistrals que aporta l'ESMUC?

–N'hi ha de ben diverses: estilísticament i metodològicament parlant. De fet, interessava especialment la participació de l'ESMUC en la mesura que la seva aportació podia anar més enllà de l'àmbit de la música clàssica, tractant també el jazz, la música tradicional, etc. Les més de setanta hores enregistrades per l'ESMUC inclouen les classes tant de professors de l'Escola com també de músics convidats. Aquests són: Anthony Pay, Pierre Reach, Andrew Ackermann, Gilles Colliard, Horacio Fumero, David Xirgu, Quartet Casals, Thierry Barber, Guido Ballestrazzi, Oriol Saña, Joan Enric Lluna, Manel Oltra, Jean Pierre Mathieu, Manfredo Kraemer, Javier Artigas, Carme Canela i Lluís Claret.

–Com es pot accedir al contingut d'aquestes classes?

–El programa Harmos penja d'un portal destinat a explotar comercialment els seus continguts, el <www.magistermusicae.com>, que inclou en total unes tres mil hores de docència enregistrada. Si bé l'accés ha estat gratuït fins al 30 de juny, posteriorment caldrà registrar-s'hi per accedir als continguts de l'Harmos. No obstant això, l'ESMUC ofereix la possibilitat d'accedir gratuïtament als continguts, tant de l'Harmos com del portal general mitjançant la consulta a la biblioteca de l'Escola.

–¿Ha estat difícil enregistrar les classes? És sabuda la reticència d'alguns professors per obrir les seves classes...

–La majoria d'ells no estan massa acostumats a deixar-se gravar mentre imparteixen docència en tant que ho consideren un acte un pèl íntim. Malgrat tot, gravar-los no ha estat el més difícil, i un cop enregistrats, tots volen veure'n el resultat. El que realment ha complicat l'execució de l'Harmos és coordinar els professors –molts viuen a l'estranger–, alumnes i espais.

–¿Aquest tipus de projectes poden arribar a substituir les classes presencials?

–No les han de substituir: les han de complementar, han d'ajudar-nos a incorporar noves metodologies, nous punts de vista. Han de permetre, en definitiva, avançar i millorar les actuals propostes metodològiques basant-nos en el talent i l'experiència dels grans mestres. És en aquest context que Harmos esdevé un material de referència pedagògica.

–¿És aquesta la resposta dels responsables de l'educació musical davant un món realment globalitzat?

–Certament. Nosaltres, a l'ESMUC, disposem d'un cos docent i d'unes instal·lacions realment envejables, però altres conservatoris i centres musicals, públics i privats, no. Programes com l'Harmos ajudaran a corregir aquestes diferències.

–En què trebal·leu, actualment, els sonòlegs de l'ESMUC?

–La veritat és que tenim mil i un projectes! Entre els més ambiciosos, la creació d'una ràdio pròpia que emeti per Internet i que ens permeti donar difusió i suport a les activitats de l'Escola –des de projectes finals fins a concerts de professorat. Amb tot, participar en l'Harmos ens ha servit d'incentiu per iniciar, des d'una perspectiva crítica però constructiva, un camí propi cap a la recerca que complementi el treball que molts professors ja han realitzat durant la seva trajectòria professional.